

Der ligger i udkanten af Odense en spejderhytte i skovbrynet ved en eng med en lille sø. På engen ligger der tre andre mindre bygninger, en lade i pandeplader, et gammelt sommerhus i træ og et maskinhus i eternitplader. De udgør sammen med spejderhytten et lille paradis for børn.

Spejderhytten er udformet som et "fort" med en gård i midten, der er åben mod øst og vest. Bygningen står med in-situ støbte betonfacader og indrammer spejdernes aktiviteter i gården. Mod syd er der mindre rum, der er en slags huler for de enkelte patruljer. Rummene er beklædt med træ. Mod nord er der et stort fællesrum, som spejderne kalder tipien. Her er der pejs og køkkenfaciliteter. Alle rummene har adgang fra gården. Alle rum har betongulve, der er behandlet på forskellig måde. Som lederen siger: "Vi skal have et materiale, hvor børnene ikke skal tage deres sko og støvler af, hver gang vi skal ind".

Materialernes robuste karakter understreger spejdernes friluftskarakter. Gårdrummet er belagt med trædæk i den ene ende og har bålplads og græs i den anden. Når man står i det udendørs rum i midten af bygningen, indrømmes udsigten mod skoven på den ene side og engen på den anden side, som hvis det var et renæssancemaleri. Skoven får et næsten magisk skær, og engen virker uendelig stor. Det arkitektoniske greb er her enkelt, men meget kraftfuldt. Man forestiller sig en situation, hvor spejderne aftaler, hvor de skal hen, hvilke aktiviteter de skal lave, og hvornår de skal være tilbage. De bryder op og går igennem de to store åbninger ud i verden. Det er en stærk symbolik.

Udefra virker bygningen stilfærdig, men præcis i det kuperede landskab. Betonmaterialet understreger, at bygningen er en ramme om spejdernes aktiviteter. Facaderne er udvendigt forskallet med plader, mens betonen inde i byggeriet er forskallet med brædder, der giver et fint spil mellem inde og ude. De store åbninger mod øst og vest inviterer indenfor. Åbningerne med vinduer er udført som træpartier, der tilfører betonen en komplementær kvalitet med en varm rødlig tone. Der er i det sydøstlige hjørne to større åbninger til en indliggende terrasse, som bruges af børnene til leg og ophold. Afvandingen af tag sker via indfældede, åbne tag afløb, der skulpturelt står som lodrette streger i facaden.

Bygningsværket refererer i sin overbevisende og tidløse enkelhed om Louis Kahns Business School i Ahmedabad i Indien og de bedste byggerier fra Friis & Moltke i 60'erne og 70'erne. Det er tydeligt, at disciplineringen arkitektfagligt, det stramme budget og den store håndværksmæssige indsigt fra de udførende har frembragt et in-situ støbt byggeri i særklasse.

Det er glædeligt for priskomiteén at se den forskel, Lokale- og Anlægsfonden har bibragt en bygning som denne. Uden Fonden ville et byggeri som dette ikke være realiseret, og Danmark ville være bygningskulturelt fattigere.

I det hele taget er det overraskende positivt at se en design-ide, hvor funktionen, spejderne, der skal have udfoldelsesmuligheder, bliver huset i en bygning, der på en gang er meget rå og enkel, og samtidig detaljeret og forfinet. Betonen er her en meget væsentlig ingrediens i designet. Bygningen ville på ingen måde have haft samme kraftfulde karakter, hvis ikke betonmaterialet havde været hovedingrediensen.

Spejderhytten er et strålende eksempel på, hvordan en dygtig arkitekt, der bruger betonen begavet sammen med kompetente håndværkere i en god proces, kan få et overordentligt interessant bygningsværk ud af noget, der ellers ikke ville påkalde sig den store opmærksomhed.

Derfor går årets In-situ pris til spejderhytten i Odense.